

Arrest

nr. 192 974 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 20 september 2015 samen met haar drie minderjarige kinderen België is binnengekomen, diende op 21 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 22 december 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 21/09/2015

Overdracht CGVS: 24/02/2016

U werd op 13 december 2016 van 08u53 tot 12u41 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester Ruelens loco meester Keulen, was bij het gehoor aanwezig vanaf 9u.

A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslima en u bent afkomstig uit de hoofdstad Bagdad, wijk Bagdad al-Jedida. U bent gehuwd met een sjiitische moslim, H.J.H.R. en u hebt drie minderjarige kinderen A. (°2006), S. (°2008) en M. (°2014). U was huisvrouw. In 2014 merkte u dat uw echtgenoot uw bewegingsvrijheid en die van de kinderen begon te beperken. Hij vertelde u dat de reden hiervoor was dat het niet veilig was buiten. Op 3 augustus 2015 probeerde een gemaskerde persoon uw zoon te ontvoeren onderaan bij de trappen in jullie appartementsgebouw. Doordat er mensen afkwamen op het geschreeuw van uw zoon, vluchtte de dader weg. Uw man zei dat u binnen moest blijven met de kinderen, dat u de deur gesloten moest houden en dat hij alles zou oplossen. U wist niet wat er aan de hand was. Op 11 augustus 2015 rond vier uur 's ochtends hoorde u geluid aan de deur van uw appartement. Iemand probeerde binnen te breken. U en de kinderen schreeuwden en deze persoon vluchtte weg. U belde uw echtgenoot die op zijn werk was en hij kwam naar huis. Uw man vertelde u wederom niets, zei dat hij alles zou oplossen, gaf u een tasje mee met een slot op en bracht u en de kinderen naar uw ouders. Op 13 augustus rond de middag kreeg u telefoon van uw echtgenoot. Hij zei dat hij gebeld werd door de bureu, dat jullie appartement in brand stond en dat hij er heen ging. Rond vier uur die middag kwam uw echtgenoot naar u toe en hij gaf u een klacht die hij bij de politie had ingediend over de brand. Het bleek om brandstichting te gaan. Uw man vertelde u opnieuw dat hij alles wel zou oplossen en dat u voor de kinderen moest zorgen en hij vertrok. Vervolgens belde u uw man op en vroeg u wat er gaande was, maar hij legde u niet uit waarom jullie problemen kenden. Op 15 augustus 2015 had u rond acht uur 's ochtends voor het laatst contact met uw echtgenoot. Diezelfde dag rond zeven uur 's avonds kreeg u telefoon van een u onbekende persoon. Deze man zei dat hij een vriend was van uw man en hij vroeg of u wist waar uw echtgenoot was. U wist van niets. De man vertelde u dat de auto van uw man beschoten werd en dat het mogelijk was dat hij ontvoerd werd. U viel flauw en uw moeder nam de telefoon over. U was in paniek en wist niet wat te doen. U kon terecht bij uw zus die in al-Dora woonde. De volgende ochtend dacht u aan de tas die u van uw man gekregen had en die u tot dan toe nog niet geopend had. U maakte de tas open en u zag foto's van de werkbadge van uw man, waarop u zag dat hij geen gewone politieagent was zoals u steeds gedacht had, maar wel dat hij bij de Iraakse inlichtingendienst werkte. De tas bevatte ook een aanzienlijke geldsom. U besepte dat u Irak moest verlaten. U voelde zich bij uw zus ook niet veilig, omdat uw kinderen sjieten zijn en uw zus in een soennitische wijk woont. Op 17 augustus 2015 verkocht uw zus uw goud en boekte ze vliegtuigtickets voor u en de kinderen. Op 18 augustus 2015 nam u een vlucht van Bagdad naar Istanboel. Vanuit Turkije reisde u verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Oostenrijk tot u België bereikte op 20 september 2015. Op 21 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legde u volgende documenten voor: uw origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 5 mei 2015, het origineel paspoort van uw drie kinderen (A.: afgeleverd te Bagdad op 11 mei 2015, S.: afgeleverd te Bagdad op 7 mei 2015, M.: afgeleverd te Bagdad op 5 mei 2015), uw originele identiteitskaart afgeleverd te Kut op 29 januari 2015, de originele identiteitskaarten van de drie kinderen (A.: afgeleverd op 29 januari (jaartal onleesbaar) te Kut, S. en M.: afgeleverd op 14 augustus 2014 te Kut), uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 29 oktober 2002 te Bagdad al Rusafa, de originele nationaliteitsbewijzen van de kinderen alle afgeleverd te Wasit op 18 december 2014, uw originele huwelijksakte afgeleverd op 18 december 2004 te Bagdad al-Jedida, een kopie van de bewonerskaart van uw man afgeleverd op 7 mei 2015 te Bagdad al-Jedida, een kopie van de rantsoenkaart afgeleverd te Bagdad op 24 oktober 2013, een originele klacht over de brandstichting, twee kopieën van foto's van de auto van uw man, een foto van de badge van uw man, een kopie van een foto van uw man in uniform, een kopie van een foto van uw man aan het werk, originele foto's van uw afgebrand appartement, foto's van uw gezin, een attest van Solentra, foto's van uw zoon, een steunbrief en een briefje met uw notities. Uw vader A.R.M.Z.(CGVS ref. (...), OV nr. (...)) verblijft sinds 10 juli 2015 in België. Sinds uw aankomst verblijven jullie op hetzelfde adres. Uw vader diende een eerste asielaanvraag in op 13 juli 2015. Deze aanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 april 2016 (arrest nr. 166 937). Op 8 juni 2016 diende uw vader een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen door het CGVS op 6 juli 2016.

Op 26 oktober 2016 werd het beroep tegen de beslissing tot niet in overwegingname verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 7 december 2016 diende uw vader een derde asielaanvraag in, die momenteel nog hangende is.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u en uw gezin bedreigd werden en uw echtgenoot verdween. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo is het weinig aannemelijk dat uw echtgenoot u na meerdere ernstige gebeurtenissen, namelijk een poging tot ontvoering van uw zoon, een poging tot inbraak in uw woning en brandstichting in uw woning, nog steeds niets zou verteld hebben over de oorzaak van de problemen en de (mogelijke) daders (CGVS gehoorverslag, pg 12). Dat hij u wel een tas zou meegegeven hebben met daarin foto's van zijn badge en van zichzelf op het werk en de aanzienlijke geldsom van 5000 dollar en dus kennelijk voorzien was op het ergste, maar toch op geen enkel punt ook maar iets gezegd zou hebben over wat er gaande was, waarom jullie in die mate geïsoleerd werden en met wie hij problemen kende en ook geen uitleg verschaft bij de foto's in de tas, kan niet overtuigen. U stelde dat de problemen enkel maar met uw man te maken konden hebben, aangezien u zelf huisvrouw bent en enkel voor de kinderen zorgde (CGVS, pg 20). Hier zou toch verwacht worden, dat indien uw echtgenoot het ergste vermoedt en voorzien was op noodgevallen, hij u als echtgenote toch een minimum aan informatie zou verschaffen en u niet in algehele onwetendheid zou willen achterlaten met de kinderen, mocht hem iets overkomen. De tas die hij u naliet, gaf u enkel de informatie dat hij blijkbaar geen gewone politieagent was zoals hij u steeds gezegd zou hebben sinds het begin van jullie huwelijk, maar dat hij bij de inlichtingendienst werkte. U wist na het openen van de tas echter nog steeds niet waarom jullie geïsoleerd werden en door wie. U had dan ook enkel het vermoeden dat al jullie problemen veroorzaakt werden door het werk van uw echtgenoot (CGVS, pg 15 en 20). U vermoedde dan bijkomend dat u en de kinderen ook geïsoleerd werden omdat 'ze' misschien via jullie bij hem konden geraken of hem onder druk konden zetten (CGVS, pg 20).

Het is ook merkwaardig dat u de mysterieuze tas met slot die u van uw man kreeg pas open maakte na zijn vermoedelijke ontvoering, terwijl u al meerdere dagen – u kreeg de tas op 11 augustus en maakte ze uiteindelijk open op 16 augustus - in onwetendheid verkeerde over jullie situatie en u blijkbaar wel wilde weten wat er gaande was, aangezien u dit meermaals vroeg aan uw echtgenoot (CGVS, pg 12 en 16). Dat u tot de zestiende niet meer aan die tas zou gedacht hebben, omdat u alleen bezig was met de kinderen (CGVS, pg 7) lijkt onlogisch in de door u beschreven situatie, zeker omdat u zich nog verplaatste na het krijgen van de tas en deze dus opnieuw moest meenemen.

Er werd eveneens vastgesteld dat u zelf geen moeite gedaan hebt om informatie in te winnen bij de verschillende gebeurtenissen en na de verdwijning van uw echtgenoot. U verklaarde dat u enkel met de kinderen bezig was en geen verstand had van zaken zoals contact met de politie (CGVS, pg 7, pg 16, pg 17). U bleek echter wel initiatiefrijk genoeg om alleen met de kinderen op zeer korte tijd uit Irak te vertrekken en de moeilijke tocht naar Europa te ondernemen, alsook om uw asielaanvraag goed voor te bereiden, wat bleek uit het briefje met notities dat u liet zien tijdens het gehoor (stuk 22). Nochtans had u bij verschillende gelegenheden de mogelijkheid om u beter te informeren. Toen geprobeerd werd uw zoon te ontvoeren, sprak uw man met de winkeleigenaar die naast jullie gebouw woonde en uw zoon geholpen had (CGVS, pg 15). U kon echter niet zeggen wat de winkeleigenaar gezegd had. U verklaarde dat uw man u dat niet vertelde en dat hij zei dat jullie binnen moesten blijven en dat hij het zou oplossen (CGVS, pg 15). U deed vervolgens geen moeite om de winkeleigenaar zelf aan te spreken. Over de brandstichting kon u ook maar weinig informatie geven. U kon niets meer vertellen, dan de gegevens die in de klacht vermeld worden. U stelde dat u zelf niet ter plaatse ging en dat u dus niet wist of er getuigen waren, u zag wel in de klacht dat er 'mensen waren' en u wist niet wie die getuigen dan waren. U wist ook niet of de getuigen iets konden zeggen over de daders (CGVS, pg 17). U wist niet wat de getuigen aan uw echtgenoot verteld hadden (CGVS, pg 17). U had enkel in de klacht gelezen dat er drie daders waren geweest. U kon bovendien niet zeggen wat vervolgens met jullie appartement gebeurde, of het hersteld werd bijvoorbeeld en zei dat u daar geen contacten heeft (CGVS, pg 19). Het is echter niet geloofwaardig dat uw appartement volledig zou afgebrand zijn en dat u toch niets kan zeggen over de nasleep van de brand. U zou in een dergelijke situatie toch op zijn minst contact moeten gehad hebben met de eigenaar van het gebouw om praktische zaken te regelen, zeker omdat uw echtgenoot kort na de brand verdwenen was, zodat de eigenaar hem niet meer kon contacteren.

U had enkel maar het vermoeden dat de eigenaar het vast wel zou opknappen om er iets anders mee te doen (CGVS, pg 19). U informeerde ook niet meer naar de stand van zaken in het politieel onderzoek over de brand (CGVS, pg 19).

Zelfs nadat uw echtgenoot in onzekere omstandigheden verdwenen was en vermoedelijk ontvoerd werd en u reeds contact had met een vriend en collega van uw echtgenoot, ondernam u nog geen enkele stap om meer informatie in te winnen. U diende geen klacht in bij de politie. U contacteerde de werkgever van uw echtgenoot niet, nadat u ontdekte dat hij bij de inlichtingendienst werkte. U zei dat u bang was en de werkgever van uw man niet durfde te bellen uit angst dat ze zouden achterhalen waar u verbleef (CGVS, pg 18). U kon echter niet verklaren waarom u bang was voor zijn werkgever. U zei dat u dat niet wist, dat u veel meemaakte en vaak huilt als u zich herinnert wat jullie meemaakten, wat niet ter zake doet (CGVS, pg 18). U werd ook niet officieel op de hoogte gesteld van de verdwijning van uw echtgenoot door zijn werkgever, wat toch vragen oproept. Hier zou verwacht worden dat de werkgever, indien de problemen werk gerelateerd zijn zoals u vermoedde, de familie zou inlichten. U kreeg enkel een telefoontje van de collega die gezien had dat de auto van uw man beschoten werd. Deze man zou u ook de foto's van de wagen van uw man bezorgd hebben. Het is overigens merkwaardig dat u de naam van deze persoon niet kon geven, hoewel hij u foto's zou doorgestuurd hebben (CGVS, pg 10). Nadien nam u geen contact meer op met deze collega van uw man, ook niet nadat u ontdekte dat uw man geen gewone politieagent was, wat hij u sinds het begin van jullie huwelijk verteld had. Nochtans zou deze man u mogelijk belangrijke en relevante informatie kunnen bezorgd hebben over de activiteiten van uw man op het werk en de mogelijke problemen die hij daardoor kreeg. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij of zij alles in het werk stelt om zoveel mogelijk concrete informatie aan te brengen. Dat u zich tevreden stelt met het vermoeden dat alle problemen veroorzaakt werden of verband houden met het werk van uw echtgenoot, terwijl u de mogelijkheid had om meer informatie in te winnen of toch op minst een poging daartoe kon ondernomen hebben, getuigt van een gebrek aan medewerking en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Het feit dat u geen moeite doet om meer inzicht te krijgen in uw situatie is niet verenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

U had zich na de ontdekking van het ware werk van uw echtgenoot niet verder geïnformeerd over zijn werk op zich. Zo kon u niet zeggen voor welk ministerie hij dan werkte, noch welke rang hij had (CGVS, pg 4 en 5). U kon correct aangeven dat op het uniform van uw echtgenoot een insigne met een adelaar werd aangebracht, maar u wist niet met welke rang dit overeen stemde. Aangezien u dacht dat alle problemen te maken hadden met het werk van uw man, is het weinig logisch dat u niet naging of uw man dan een al dan niet hoge rang had bij de inlichtingendienst, toch een relevant gegeven in het kader van uw vluchtrelaas. U kon deze informatie ook verkregen hebben door wat eenvoudig opzoekingswerk te doen, zodat uw verklaring dat uw man u niets vertelde over zijn werk, geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Overigens kon u ook niet zeggen welk type wapen uw man droeg, hoewel hij dit mee naar huis nam, noch op welke plaats hij werkte (CGVS, pg 5). U had geen idee waar ergens in Bagdad uw man ging werken en kon enkel zeggen dat het 'ongeveer een uur' van bij jullie was (CGVS, pg 5). Ook al zou uw echtgenoot zijn werk voor u verborgen gehouden hebben, dan nog is het bevreemdend dat u na elf jaar huwelijk niet zou weten waar hij ging werken.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen werd nog verder aangetast, doordat uw vader een geheel andere versie van uw problemen gaf (A.R.M.Z., ref. (...), eerste asielaanvraag, gehoorverslag 30 november 2015). Zo verklaarde uw vader dat uw echtgenoot gearresteerd werd (gehoorverslag vader, pg 8). Hij stelde ook dat de auto van uw man beschoten werd, enkele dagen voordat uw woning afbrandde, waar u de beschieting van de auto na de brand plaatste (gehoorverslag vader, pg 13). Uw vader vermeldde voorts dat u op de feestdag naar uw schoonouders ging en toen u terugkwam het huis al afgebrand was (gehoorverslag vader, pg 13), terwijl u verklaarde geen contact te hebben met uw schoonouders. U kon tijdens het gehoor eerst geen duidelijke verklaring afleggen of er een feestdag was op dat moment of niet, om dan uiteindelijk te zeggen dat de feestdag, het Suikerfeest, zelfs voor de poging tot ontvoering van uw zoon plaatsvond (CGVS, pg 18 en 19), geheel tegenstrijdig met de verklaring van uw vader. U kon geen verklaring verstrekken en kon enkel zeggen dat het niet klopte wat uw vader zei en dat u het hem niet zo gezegd had (CGVS, pg 19). Daarenboven verklaarde uw vader dan ook nog eens dat de brandstichting in uw huis zou te maken kunnen hebben met het feit dat u soenniet bent en uw echtgenoot sjiïet (gehoorverslag vader, pg 17) en repte hij met geen woord over het werk van uw man, wat volgens u aan de basis ligt van al jullie problemen. Tevens blijkt uit uw administratief dossier dat u sinds uw aankomst in België op 20 september 2015 op hetzelfde adres verbleven hebt als uw vader, die toen reeds in België verbleef. Het gehoor van uw vader vond plaats op 30 november 2015. Uw verklaring voor de discrepanties tussen uw verklaringen en die van uw vader, namelijk dat uw vader al weg was uit Irak toen u in de problemen kwam, dat u pas terug contact met hem had in Turkije en dat uw moeder mogelijk een verkeerde versie aan uw vader verteld had, kan dan ook niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen (CGVS, pg 19 en 20).

U had immers na uw aankomst nog ruimschoots de gelegenheid om uw vader in te lichten over uw situatie en hem correcte informatie te verschaffen. Bovendien verklaart dit niet waarom uw vader ronduit verkeerde zaken zou vermelden. Uit zijn verklaringen bleek immers niet dat hij geen vragen over uw problemen kon beantwoorden of niet op de hoogte was. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat zowel u als uw vader verklaarden dat jullie problemen geen verband houden met elkaar (CGVS, pg 5 en gehoorverslag vader, pg 17).

Aangaande uw gemengd huwelijk, dient nog opgemerkt te worden dat u zelf stellig verklaarde dat de problemen daar niet konden mee te maken hebben, omdat u al elf jaar getrouwd bent en u dan al eerder problemen zou gekend hebben (CGVS, pg 20). Uw gemengd huwelijk zou tot gevolg gehad hebben dat u geen contact had met uw schoonouders (CGVS, pg 5), maar voor het overige blijkt geenszins uit uw verklaringen dat er nog andere gevolgen of moeilijkheden waren. Het loutere gegeven dat u geen contact zou hebben met uw schoonouders - wat al twijfelachtig is gezien de verklaring van uw vader - omdat u soenniet bent en uw echtgenoot sjiïet, is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden. Voorts gaf u aan dat u geen problemen kende met uw echtgenoot binnen het huwelijk zelf (CGVS, pg 5).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde stukken ter staving van uw vluchtrelaas doen niets af aan de hierboven gedane vaststellingen. Aan bewijsstukken kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Irak sprake is van documentenfraude op grote schaal. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. De klacht die uw man zou ingediend hebben na de brandstichting, volstaat dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. De foto's die u voorlegde van de auto van uw man, tonen in feite niets aan, aangezien u niet aantoonde dat die wagen werkelijk uw man toebehoorde. Ook was op de foto's niet duidelijk te zien dat de auto zou beschoten zijn. De foto's van de woningbrand hebben evenmin bewijswaarde, aangezien uit deze foto's niet kan afgeleid worden dat dit om uw woning gaat, noch dat het om brandstichting zou gaan. Dergelijke foto's kunnen na een woningbrand eender waar en wanneer genomen zijn. De bewijsstukken aangaande de positie van uw man als officier bij de inlichtingendienst betreffen enkel onduidelijke kopieën, waaraan sowieso slechts een erg geringe bewijswaarde kan worden toegeschreven. De persoon op de foto achter een tafel vol wapens is niet goed zichtbaar en zou dus eender wie kunnen zijn. De foto op de kopie van de badge is onduidelijk (stuk 16), zodat er niet kan uit opgemaakt worden dat het om dezelfde persoon gaat als de man in uniform (stuk 17). Dergelijke kopie van een badge kan bovendien op eenvoudige wijze gefabriceerd worden. De foto's van uw gezin die u overmaakte na het gehoor, wijzen erop dat de persoon in uniform (stuk 17) inderdaad uw man is. Voorts legde u geen documenten neer die de poging tot ontvoering, de poging tot inbraak en de verdwijning/ontvoering van uw man konden staven.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten - namelijk uw origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 5 mei 2015, het origineel paspoort van uw drie kinderen (A.: afgeleverd te Bagdad op 11 mei 2015, S.: afgeleverd te Bagdad op 7 mei 2015, M.: afgeleverd te Bagdad op 5 mei 2015), uw originele identiteitskaart afgeleverd te Kut op 29 januari 2015, de originele identiteitskaarten van de drie kinderen (A.: afgeleverd op 29 januari (jaartal onleesbaar) te Kut, S. en M.: afgeleverd op 14 augustus 2014 te Kut), uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 29 oktober 2002 te Bagdad al Rusafa, de originele nationaliteitsbewijzen van de kinderen alle afgeleverd te Wasit op 18 december 2014, uw originele huwelijksakte afgeleverd op 18 december 2004 te Bagdad al Jedida, een kopie van de bewonerskaart van uw man afgeleverd op 7 mei 2015 te Bagdad al Jedida, een kopie van de rantsoenkaart afgeleverd te Bagdad op 24 oktober 2013 – staven uw identiteit, nationaliteit, herkomst uit Bagdad en vertrekdatum uit Irak alsook van uw kinderen. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het CGVS. Het attest van Solentra staat dat uw zoon moeilijkheden kende hier in België, maar doet geen uitspraak over de precieze oorzaak van zijn problemen. Het lijkt goed mogelijk dat uw zoon het moeilijk had bij uw aankomst in België, doch dit kan velerlei oorzaken hebben en zegt niets over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Uit dit attest blijkt voorts dat u zelf ook begeleid wordt bij Solentra. Het attest doet echter geen uitspraak over de precieze aard van uw psychische moeilijkheden. Tijdens het gehoor gaf u aan dat u af en toe plots flauw valt. Behalve flauwvallen ervaart u geen andere klachten (CGVS, pg 14). Uit niets blijkt dat de moeilijkheden die u ervaart, waarvoor begrip kan opgebracht worden, uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. De foto's van uw zoon (stuk 20) en de steunbrief (stuk 21) betreffen jullie integratie in België en zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97).

Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen.

De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel.

Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

In het opschrift van haar verzoekschrift "tot nietigverklaring" vermeldt verzoekster dat het beroep is gericht tegen de "uitsluiting" van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder stelt verzoekster dat de bestreden beslissing haar ook uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat hij een hervormingsbevoegdheid heeft in voorliggend beroep overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en dat hij eerst zal onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen beslissing tot "uitsluiting" van een internationale beschermingsstatus, maar wel een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet
- Artikel 1, (A), 2 van het vluchtelingenverdrag
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, meent verzoekster dat zij een spontane, precieze en coherente uitleg heeft gegeven, die als geloofwaardig kan worden beschouwd. Zij verwijst hierbij naar het arrest nr. 42 022 van de Raad van 20 april 2011 dat stelt dat een kort, precies en geloofwaardig asielrelaas kan volstaan om de feiten vast te stellen. Verzoekster beweert dat dit *“manifest het geval is ter zake”* en dat zij *‘manifest heft meegewerkt’* met het leveren van bewijs. Zij stelt dat de bewijslast die rust op de kandidaat-vluchteling redelijk dient te zijn en dat desgevallend het voordeel van de twijfel moet toegekend worden. Verzoekster licht hierbij toe als volgt:

“DAT men, desgevallend, het voordeel van de twijfel dient te geven DAT de verzoekster meerdere documenten in origineel heeft neergelegd.

DAT de aangevochten beslissing de documenten verwerpt die werden voorgelegd door de verzoeker uit reden dat de Iraakse documenten valse documenten zouden zijn en dat niet de minste bewijskracht kan worden gegeven aan deze documenten.

DAT de verzoeker meent dat de aangevochten beslissing de artikelen 2 en 3 overtreedt van de wet van 29.07.1991 evenals het artikel 62 van de wet van 15.12.1980

DAT het toekomt aan de tegenpartij om de redenen uit te leggen die toelaten om te overwegen dat de documenten die werden voorgelegd door Mevrouw Z. valse documenten zouden zijn

DAT de aangevochten beslissing niet objectief is.

DAT de verzoeker vele stukken in origineel heeft voorgelegd, de tegenpartij kan niet zonder enige geldige uitleg de inspanningen van tafel vegen, die werden gedaan door de verzoeker om het geheel van deze documenten te verzamelen.

DAT bij arrest van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, het Europese Hof van de Rechten van de Mens meent :

« En l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE a écarté des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probant, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il était aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme examen attentif et attendu des Autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement de l'article 3 de la Convention »

(voir notamment CourEDH, 18.04.2013, MO.MC. France ; Cour.EDH, 19.09.2013, RJC BOIS FRANCE.coureur.DH, 05.09.2013 ; I.C. SUEDE).

DAT de verzoekster IRAK heeft verlaten vergezeld van haar drie minderjarige kinderen.

DAT zij heeft uitgelegd dat haar zoon bijna werd ontvoerd door een gemaskerde persoon in de maand augustus 2015.

DAT de verzoekster eveneens uitgebreid heeft uitgeweid over de criminele brand in haar appartement.

DAT de echtgenoot van verzoekster eveneens werd ontvoerd.

DAT de tegenpartij gemeend heeft dat het geheel van deze elementen die ter ondersteuning van haar aanvraag werden neergelegd, niet geloofwaardig zijn gezien haar verklaringen tegenstrijdig zijn.

DAT de tegenpartij meent dat geen enkel geloof kan worden gegeven aan het relaas van de verzoekster eenvoudigweg omdat haar vader een volkomen verschillende versie heeft.

DAT de analyse van de tegenpartij niet objectief is, dat de verklaringen van de vader van de verzoekster minstens bevestigen dat haar echtgenoot verdwenen is en dat haar appartement het voorwerp heeft uitgemaakt van een brand.

DAT de verklaringen van de vader ontegensprekelijk bevestigen dat de verzoekster en haarfamilie ondervonden hebben in IRAK.

DAT het dienaangaande past om te herinneren aan artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980 :

«het feit dat een asielaanvrager reeds in het verleden werd vervolgd of reeds ernstige aantastingen heeft ondergaan of het voorwerp is geweest van rechtstreekse bedreigingen of van een dergelijke vervolging, waren de aantasting en de ernstige analyse van de gegronde vrees van de verzoeker om te worden vervolgd en het werkelijke risico om dergelijke aantastingen te ondergaan, behalve wanneer goede redenen bestaan om te geloven dat deze vervolgingen of ernstige aantastingen zich niet meer zullen voordoen. »

DAT terzake, de verwerende partij niet aantoont dat er goede redenen bestaan om te geloven dat de vervolgingen die werden ondergaan door de verzoeker zich niet meer zullen herhalen (arrest CCE, nr 138.404, februari 2015).

DAT de verzoekster op spontane wijze de omstandigheden heeft geschetst van de ontvoering van haar echtgenoot en eveneens van de brand in haar appartement.

DAT geen enkel pertinent element kan menen dat deze verklaringen onwaarschijnlijk zouden zijn.

DAT de verzoekster van bij het begin van haar relaas heeft uitgelegd dat haar echtgenoot haar nooit heeft ingelicht van de aard van zijn werk, dat het na zijn ontvoering is dat zij de foto's heeft gezien en zijn badge en andere werkelementen van haar echtgenoot.

DAT de verzoekster op spontane wijze de elementen heeft verklaard waarvan zij kennis had en dat in haar hoofde geen enkele incoherentie kan worden ontdekt.

DAT de verzoekster de nodige elementen heeft neergelegd van de feiten. DAT dit dossier niet nauwgezet werd onderzocht.

DAT de verzoeker de houding van de tegenpartij niet begrijpt, behoudens een eventuele tegenstrijdigheid, zijn de verklaringen van de verzoeker en deze van zijn broer identiek.

DAT de verzoeker en zijn broer konden antwoorden op alle vragen van de tegenpartij op spontane, klare en precieze wijze.

DAT de verklaringen van de verzoeker en deze van zijn broer identiek zijn met betrekking tot de ontploffing, de identiteit van de militie, de werkgever, de aanwezige werknemers op het ogenblik van de feiten, de ligging van de onderneming, de afwikkeling van de feiten van 18.08.2016, de tussenkomst van HUSSEIN.

DAT het spijtig is vast te stellen dat de tegenpartij blijft stilstaan bij een enkele eventuele tegenstrijdigheid.

DAT de verzoeker meent dat de tegenpartij zijn aanvraag niet grondig onderzocht heeft.

DAT de verzoeker documenten heeft neergelegd.

DAT de tegenpartij gewoonweg en eenvoudigweg meent dat de documenten die afkomstig zijn van IRAK voor het merendeel vervalst zijn.

DAT met betrekking tot het paspoort van de verzoeker, deze laatste duidelijk de tegenpartij niet begrijpt, deze laatste heeft zijn paspoort neergelegd, dat hij bij zijn verhoor heeft verklaard dat hij dit heeft aangevraagd tien dagen voor zijn vertrek en dat hij het bekomen heeft drie dagen na het neerleggen van de klacht bij de rechtbank.

DAT de verzoeker IRAK heeft verlaten na het bekomen van zijn paspoort.

DAT de verzoeker de gezinswoning heeft verlaten op 18.08.2015, de dag zelf dat hij AL-AADAMIYA heeft verlaten om naar zijn tante te gaan.

DAT de volgende dag op 19.08.2015, de verzoeker klacht heeft neergelegd bij de rechtbank en dat de verzoeker zijn paspoort heeft bekomen drie dagen later en IRAK verlaten heeft op 25.08.2015.

DAT de tegenpartij geen tegenstrijdigheden of misverstanden kan aantonen, de verzoeker heeft zijn paspoort neergelegd ter staving van zijn aanvraag.

DAT de tegenstrijdigheden die worden opgeworpen door de tegenpartij niet als gevolg kunnen hebben om te twifelen aan de gebeurtenissen die werden beleefd door de verzoeker.

DAT de verzoeker hoofdzakelijk werd bedreigd omdat hij Soenniet is.

DAT het CGVS de Arabische etnische oorsprong niet in twijfel trekt, noch het Musulmaanse geloof, soennitische strekking van de verzoeker.

Dat het evident is dat de aanwezigheid van een tolk onvermijdelijk misverstanden veroorzaakt.

Dat moeten terugkeren op bepaalde precieze elementen veel stress heeft veroorzaakt in hoofde van de verzoekster.

Dat tot staving van haar aanvraag, de verzoekster de elementen heeft neergelegd die haar vrees en de vervolging bewijzen.

Dat de commissaris-generaal meent dat het geheel van deze elementen niet de richting van de beslissing kunnen omkeren.

Dat inderdaad, rekening houdend enerzijds met de onvolledigheid van haar verklaringen, en anderzijds geen enkel element werd neergelegd ter staving van haar aanvraag.

Dat de verzoekster meent dat de aangevochten beslissing niet passend werd gemotiveerd, dat zij geen rekening heeft gehouden met haar werkelijke toestand, de verzoekster heeft alle bewijselementen voorgelegd die haar vrees bevestigen.

Dat zij haar toestand spontaan heeft uitgelegd.

Dat het « mogelijk is dat nadat een aanvrager zich oprecht zou ingespannen hebben om de juistheid van de feiten die hij inroept te bewijzen, zijn bepaalde van deze beweringen niet genoegzaam bewezen (...)

Een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn geval "bewijzen" en indien dit een absolute voorwaarde zou zijn, het merendeel van de vluchtelingen niet als dusdanig zou erkend worden.. het is dus vaak nodig om aan de aanvrager het voordeel van de twijfel te geven" punt 203 van de UNHCR gids).

Dat terzake, de tegenpartij niet wenst in overweging te nemen dat bepaalde beslissende feitelijke elementen, tussen de vaststelling van de feiten en de afweging van de noden van bescherming verbroken is;

Dat de gegevens in de motivatie niet objectief zijn."

Verzoekster verwijst vervolgens naar de situatie in Bagdad. Zij voert aan dat *“de Sjiitische milities en hoofdzakelijk Asa’ib Ahl Al Haq verantwoordelijk zijn en voornamelijk te BAGDAD voor de verplaatsing van meerdere Soennitische personen die aan de basis liggen van vele kidnappings en eveneens illegale arrestaties.”* De verantwoordelijkheid van de sjiitische milities in de verplaatsingen en ontvoeringen van soennieten in Bagdad wordt volgens verzoekster bevestigd in een rapport van Human Rights Watch van 2015. Verzoekster wijst erop dat niet wordt betwist dat zij Arabisch en soennitisch is. Zij betoogt dat soennieten dagelijks vermoord worden door de sjiitische milities in Irak, hetgeen bekend is bij de Commissaris-generaal. Verzoekster citeert hierbij uit een rapport van Amnesty International van 18 oktober 2016.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoekster uit het reisadvies beschikbaar op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat onder meer stelt dat: *“de veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers”*.

3.1.2. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.”* van Cedoca van 5 juli 2017.

3.1.3. In een aanvullende nota, neergelegd ter zitting, voegt verzoekster een uitgebreid psychiatrisch verslag van 18 september 2017 van kinder- en jeugdpsychiater M. Vandennootgate en klinisch psycholoog M. Warriner over S. en een attest van 18 september 2017 van het CLB over de begeleiding van S.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.3. Waar verzoekster opmerkt dat de aanwezigheid van een tolk *“onvermijdelijk misverstanden veroorzaakt”*, dient vastgesteld te worden dat noch verzoekster tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken noch verzoekster of haar advocaat tijdens haar gehoor bij de Commissaris-generaal enige opmerking maakten betreffende vertaal- of andere communicatieproblemen met de aanwezig tolk (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 11; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2, 21-22). Het louter *post factum* in onderhavig verzoekschrift opwerpen van dergelijke problemen is dan ook laattijdig en kan niet worden aanvaard. Verder dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij de Commissaris-generaal gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen volhardt in haar verklaringen, maar gaat voorbij aan de concrete motieven die de bestreden beslissing onderbouwen waarom er geen geloof gehecht kan worden aan de feiten zoals voorgehouden door verzoekster.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat (1) verzoeksters echtgenoot haar na meerdere ernstige incidenten nog steeds niet op de hoogte bracht van zijn problemen, (2) verzoekster de tas die ze van haar echtgenoot ontving pas na vijf dagen opende, (3) verzoekster geen pogingen deed om informatie in te winnen over haar voorgehouden problemen bij getuigen, de politie, de werkgever van haar echtgenoot en diens collega's, (4) verzoekster zich niet verder informeerde over het werk van haar echtgenoot bij de veiligheidsdienst, dat bovendien (5) de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en die van haar vader verder afbreuk doen aan haar geloofwaardigheid en (6) dat de problemen omtrent verzoeksters gemengde huwelijk geen aanleiding geven tot een vrees voor vervolging in haar hoofde. Deze motivering wordt niet in een ander daglicht gesteld door verzoeksters verweer in het verzoekschrift dat zij een *“spontane, precieze en coherente uitleg”* heeft gegeven. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd dat de verklaringen van haar vader verzoeksters problemen bevestigen. De Raad benadrukt dat, gelet op het feit dat verzoekster niet betwist dat zij sinds haar komst in België bij haar vader verblijft en zij aldus reeds twee maanden bij hem inwoonde alvorens zijn CGVS-interview plaatsvond, redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekster en haar vader eensluidende verklaringen afleggen over de kernelementen van verzoeksters asielrelaas. Het feit dat verzoekster en haar vader dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden over de kernelementen van verzoeksters asielrelaas ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van dit asielrelaas. Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten, stelt de Raad bovendien vast dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd ontzegd. De Raad merkt hierbij op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, geenszins moet worden aangetoond dat de voormelde documenten vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontszeggen. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bestreden beslissing oordeelde aldus terecht dat:

“Zo is het weinig aannemelijk dat uw echtgenoot u na meerdere ernstige gebeurtenissen, namelijk een poging tot ontvoering van uw zoon, een poging tot inbraak in uw woning en brandstichting in uw woning, nog steeds niets zou verteld hebben over de oorzaak van de problemen en de (mogelijke) daders (CGVS gehoorverslag, pg 12). Dat hij u wel een tas zou meegegeven hebben met daarin foto's van zijn badge en van zichzelf op het werk en de aanzienlijke geldsom van 5000 dollar en dus kennelijk voorzien was op het ergste, maar toch op geen enkel punt ook maar iets gezegd zou hebben over wat er gaande was, waarom jullie in die mate geïsoleerd werden en met wie hij problemen kende en ook geen uitleg verschaft bij de foto's in de tas, kan niet overtuigen. U stelde dat de problemen enkel maar met uw man te maken konden hebben, aangezien u zelf huisvrouw bent en enkel voor de kinderen zorgde (CGVS, pg 20). Hier zou toch verwacht worden, dat indien uw echtgenoot het ergste vermoedt en voorzien was op noodgevallen, hij u als echtgenote toch een minimum aan informatie zou verschaffen en u niet in algehele onwetendheid zou willen achterlaten met de kinderen, mocht hem iets overkomen. De tas die hij u naliet, gaf u enkel de informatie dat hij blijkbaar geen gewone politieagent was zoals hij u steeds gezegd zou hebben sinds het begin van jullie huwelijk, maar dat hij bij de inlichtingendienst werkte. U wist na het openen van de tas echter nog steeds niet waarom jullie geïsoleerd werden en door wie. U had dan ook enkel het vermoeden dat al jullie problemen veroorzaakt werden door het werk van uw echtgenoot (CGVS, pg 15 en 20). U vermoedde dan bijkomend dat u en de kinderen ook geïsoleerd werden omdat 'ze' misschien via jullie bij hem konden geraken of hem onder druk konden zetten (CGVS, pg 20).

Het is ook merkwaardig dat u de mysterieuze tas met slot die u van uw man kreeg pas open maakte na zijn vermoedelijke ontvoering, terwijl u al meerdere dagen – u kreeg de tas op 11 augustus en maakte ze uiteindelijk open op 16 augustus - in onwetendheid verkeerde over jullie situatie en u blijkbaar wel wilde weten wat er gaande was, aangezien u dit meermaals vroeg aan uw echtgenoot (CGVS, pg 12 en 16). Dat u tot de zestiende niet meer aan die tas zou gedacht hebben, omdat u alleen bezig was met de kinderen (CGVS, pg 7) lijkt onlogisch in de door u beschreven situatie, zeker omdat u zich nog verplaatste na het krijgen van de tas en deze dus opnieuw moest meenemen.

Er werd eveneens vastgesteld dat u zelf geen moeite gedaan hebt om informatie in te winnen bij de verschillende gebeurtenissen en na de verdwijning van uw echtgenoot. U verklaarde dat u enkel met de kinderen bezig was en geen verstand had van zaken zoals contact met de politie (CGVS, pg 7, pg 16, pg 17). U bleek echter wel initiatiefrijk genoeg om alleen met de kinderen op zeer korte tijd uit Irak te vertrekken en de moeilijke tocht naar Europa te ondernemen, alsook om uw asielaanvraag goed voor te bereiden, wat bleek uit het briefje met notities dat u liet zien tijdens het gehoor (stuk 22). Nochtans had u bij verschillende gelegenheden de mogelijkheid om u beter te informeren. Toen geprobeerd werd uw zoon te ontvoeren, sprak uw man met de winkeleigenaar die naast jullie gebouw woonde en uw zoon geholpen had (CGVS, pg 15). U kon echter niet zeggen wat de winkeleigenaar gezegd had.

U verklaarde dat uw man u dat niet vertelde en dat hij zei dat jullie binnen moesten blijven en dat hij het zou oplossen (CGVS, pg 15). U deed vervolgens geen moeite om de winkелеigenaar zelf aan te spreken. Over de brandstichting kon u ook maar weinig informatie geven. U kon niets meer vertellen, dan de gegevens die in de klacht vermeld worden. U stelde dat u zelf niet ter plaatse ging en dat u dus niet wist of er getuigen waren, u zag wel in de klacht dat er 'mensen waren' en u wist niet wie die getuigen dan waren. U wist ook niet of de getuigen iets konden zeggen over de daders (CGVS, pg 17). U wist niet wat de getuigen aan uw echtgenoot verteld hadden (CGVS, pg 17). U had enkel in de klacht gelezen dat er drie daders waren geweest. U kon bovendien niet zeggen wat vervolgens met jullie appartement gebeurde, of het hersteld werd bijvoorbeeld en zei dat u daar geen contacten heeft (CGVS, pg 19). Het is echter niet geloofwaardig dat uw appartement volledig zou afgebrand zijn en dat u toch niets kan zeggen over de nasleep van de brand. U zou in een dergelijke situatie toch op zijn minst contact moeten gehad hebben met de eigenaar van het gebouw om praktische zaken te regelen, zeker omdat uw echtgenoot kort na de brand verdwenen was, zodat de eigenaar hem niet meer kon contacteren. U had enkel maar het vermoeden dat de eigenaar het vast wel zou opknappen om er iets anders mee te doen (CGVS, pg 19). U informeerde ook niet meer naar de stand van zaken in het politieel onderzoek over de brand (CGVS, pg 19).

Zelfs nadat uw echtgenoot in onzekere omstandigheden verdwenen was en vermoedelijk ontvoerd werd en u reeds contact had met een vriend en collega van uw echtgenoot, ondernam u nog geen enkele stap om meer informatie in te winnen. U diende geen klacht in bij de politie. U contacteerde de werkgever van uw echtgenoot niet, nadat u ontdekte dat hij bij de inlichtingendienst werkte. U zei dat u bang was en de werkgever van uw man niet durfde te bellen uit angst dat ze zouden achterhalen waar u verbleef (CGVS, pg 18). U kon echter niet verklaren waarom u bang was voor zijn werkgever. U zei dat u dat niet wist, dat u veel meemaakte en vaak huilt als u zich herinnert wat jullie meemaakten, wat niet ter zake doet (CGVS, pg 18). U werd ook niet officieel op de hoogte gesteld van de verdwijning van uw echtgenoot door zijn werkgever, wat toch vragen oproept. Hier zou verwacht worden dat de werkgever, indien de problemen werk gerelateerd zijn zoals u vermoedde, de familie zou inlichten. U kreeg enkel een telefoontje van de collega die gezien had dat de auto van uw man beschoten werd. Deze man zou u ook de foto's van de wagen van uw man bezorgd hebben. Het is overigens merkwaardig dat u de naam van deze persoon niet kon geven, hoewel hij u foto's zou doorgestuurd hebben (CGVS, pg 10). Nadien nam u geen contact meer op met deze collega van uw man, ook niet nadat u ontdekte dat uw man geen gewone politieagent was, wat hij u sinds het begin van jullie huwelijk verteld had. Nochtans zou deze man u mogelijk belangrijke en relevante informatie kunnen bezorgd hebben over de activiteiten van uw man op het werk en de mogelijke problemen die hij daardoor kreeg. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij of zij alles in het werk stelt om zoveel mogelijk concrete informatie aan te brengen. Dat u zich tevreden stelt met het vermoeden dat alle problemen veroorzaakt werden of verband houden met het werk van uw echtgenoot, terwijl u de mogelijkheid had om meer informatie in te winnen of toch op minst een poging daartoe kon ondernomen hebben, getuigt van een gebrek aan medewerking en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. Het feit dat u geen moeite doet om meer inzicht te krijgen in uw situatie is niet verenigbaar met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

U had zich na de ontdekking van het ware werk van uw echtgenoot niet verder geïnformeerd over zijn werk op zich. Zo kon u niet zeggen voor welk ministerie hij dan werkte, noch welke rang hij had (CGVS, pg 4 en 5). U kon correct aangeven dat op het uniform van uw echtgenoot een insigne met een adelaar werd aangebracht, maar u wist niet met welke rang dit overeen stemde. Aangezien u dacht dat alle problemen te maken hadden met het werk van uw man, is het weinig logisch dat u niet naging of uw man dan een al dan niet hoge rang had bij de inlichtingendienst, toch een relevant gegeven in het kader van uw vluchtrelaas. U kon deze informatie ook verkregen hebben door wat eenvoudig opzoekingswerk te doen, zodat uw verklaring dat uw man u niets vertelde over zijn werk, geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Overigens kon u ook niet zeggen welk type wapen uw man droeg, hoewel hij dit mee naar huis nam, noch op welke plaats hij werkte (CGVS, pg 5). U had geen idee waar ergens in Bagdad uw man ging werken en kon enkel zeggen dat het 'ongeveer een uur' van bij jullie was (CGVS, pg 5). Ook al zou uw echtgenoot zijn werk voor u verborgen gehouden hebben, dan nog is het bevreemdend dat u na elf jaar huwelijk niet zou weten waar hij ging werken.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen werd nog verder aangetast, doordat uw vader een geheel andere versie van uw problemen gaf (A.R.M.Z., ref. (...), eerste asielaanvraag, gehoorverslag 30 november 2015). Zo verklaarde uw vader dat uw echtgenoot gearresteerd werd (gehoorverslag vader, pg 8). Hij stelde ook dat de auto van uw man beschoten werd, enkele dagen voordat uw woning afbrandde, waar u de beschieting van de auto na de brand plaatste (gehoorverslag vader, pg 13). Uw vader vermeldde voorts dat u op de feestdag naar uw schoonouders ging en toen u terugkwam het huis al afgebrand was (gehoorverslag vader, pg 13), terwijl u verklaarde geen contact te hebben met uw schoonouders.

U kon tijdens het gehoor eerst geen duidelijke verklaring afleggen of er een feestdag was op dat moment of niet, om dan uiteindelijk te zeggen dat de feestdag, het Suikerfeest, zelfs voor de poging tot ontvoering van uw zoon plaatsvond (CGVS, pg 18 en 19), geheel tegenstrijdig met de verklaring van uw vader. U kon geen verklaring verstrekken en kon enkel zeggen dat het niet klopte wat uw vader zei en dat u het hem niet zo gezegd had (CGVS, pg 19). Daarenboven verklaarde uw vader dan ook nog eens dat de brandstichting in uw huis zou te maken kunnen hebben met het feit dat u soenniet bent en uw echtgenoot sijiet (gehoorverslag vader, pg 17) en repte hij met geen woord over het werk van uw man, wat volgens u aan de basis ligt van al jullie problemen. Tevens blijkt uit uw administratief dossier dat u sinds uw aankomst in België op 20 september 2015 op hetzelfde adres verbleven hebt als uw vader, die toen reeds in België verbleef. Het gehoor van uw vader vond plaats op 30 november 2015. Uw verklaring voor de discrepanties tussen uw verklaringen en die van uw vader, namelijk dat uw vader al weg was uit Irak toen u in de problemen kwam, dat u pas terug contact met hem had in Turkije en dat uw moeder mogelijk een verkeerde versie aan uw vader verteld had, kan dan ook niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen (CGVS, pg 19 en 20). U had immers na uw aankomst nog ruimschoots de gelegenheid om uw vader in te lichten over uw situatie en hem correcte informatie te verschaffen. Bovendien verklaart dit niet waarom uw vader ronduit verkeerde zaken zou vermelden. Uit zijn verklaringen bleek immers niet dat hij geen vragen over uw problemen kon beantwoorden of niet op de hoogte was. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat zowel u als uw vader verklaarden dat jullie problemen geen verband houden met elkaar (CGVS, pg 5 en gehoorverslag vader, pg 17).

Aangaande uw gemengd huwelijk, dient nog opgemerkt te worden dat u zelf stellig verklaarde dat de problemen daar niet konden mee te maken hebben, omdat u al elf jaar getrouwd bent en u dan al eerder problemen zou gekend hebben (CGVS, pg 20). Uw gemengd huwelijk zou tot gevolg gehad hebben dat u geen contact had met uw schoonouders (CGVS, pg 5), maar voor het overige blijkt geenszins uit uw verklaringen dat er nog andere gevolgen of moeilijkheden waren. Het loutere gegeven dat u geen contact zou hebben met uw schoonouders - wat al twijfelachtig is gezien de verklaring van uw vader - omdat u soenniet bent en uw echtgenoot sijiet, is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie beschouwd te worden. Voorts gaf u aan dat u geen problemen kende met uw echtgenoot binnen het huwelijk zelf (CGVS, pg 5).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde stukken ter staving van uw vluchtrelaas doen niets af aan de hierboven gedane vaststellingen. Aan bewijsstukken kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Irak sprake is van documentenfraude op grote schaal. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. De klacht die uw man zou ingediend hebben na de brandstichting, volstaat dan ook niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. De foto's die u voorlegde van de auto van uw man, tonen in feite niets aan, aangezien u niet aantoonde dat die wagen werkelijk uw man toebehoorde. Ook was op de foto's niet duidelijk te zien dat de auto zou beschoten zijn. De foto's van de woningbrand hebben evenmin bewijswaarde, aangezien uit deze foto's niet kan afgeleid worden dat dit om uw woning gaat, noch dat het om brandstichting zou gaan. Dergelijke foto's kunnen na een woningbrand eender waar en wanneer genomen zijn. De bewijsstukken aangaande de positie van uw man als officier bij de inlichtingendienst betreffen enkel onduidelijke kopieën, waaraan sowieso slechts een erg geringe bewijswaarde kan worden toegeschreven. De persoon op de foto achter een tafel vol wapens is niet goed zichtbaar en zou dus eender wie kunnen zijn. De foto op de kopie van de badge is onduidelijk (stuk 16), zodat er niet kan uit opgemaakt worden dat het om dezelfde persoon gaat als de man in uniform (stuk 17). Dergelijke kopie van een badge kan bovendien op eenvoudige wijze gefabriceerd worden. De foto's van uw gezin die u overmaakte na het gehoor, wijzen erop dat de persoon in uniform (stuk 17) inderdaad uw man is. Voorts legde u geen documenten neer die de poging tot ontvoering, de poging tot inbraak en de verdwijning/ontvoering van uw man konden staven.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten - namelijk uw origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 5 mei 2015, het origineel paspoort van uw drie kinderen (A.: afgeleverd te Bagdad op 11 mei 2015, S.: afgeleverd te Bagdad op 7 mei 2015, M.: afgeleverd te Bagdad op 5 mei 2015), uw originele identiteitskaart afgeleverd te Kut op 29 januari 2015, de originele identiteitskaarten van de drie kinderen (A.: afgeleverd op 29 januari (jaartal onleesbaar) te Kut, S. en M.: afgeleverd op 14 augustus 2014 te Kut), uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 29 oktober 2002 te Bagdad al Rusafa, de originele nationaliteitsbewijzen van de kinderen alle afgeleverd te Wasit op 18 december 2014, uw originele huwelijksakte afgeleverd op 18 december 2004 te Bagdad al Jedida, een kopie van de bewonerskaart van uw man afgeleverd op 7 mei 2015 te Bagdad al Jedida, een kopie van de rantsoenkaart afgeleverd

te Bagdad op 24 oktober 2013 – staven uw identiteit, nationaliteit, herkomst uit Bagdad en vertrekdatum uit Irak alsook van uw kinderen. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het CGVS. Het attest van Solentra staat dat uw zoon moeilijkheden kende hier in België, maar doet geen uitspraak over de precieze oorzaak van zijn problemen. Het lijkt goed mogelijk dat uw zoon het moeilijk had bij uw aankomst in België, doch dit kan velerlei oorzaken hebben en zegt niets over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Uit dit attest blijkt voorts dat u zelf ook begeleid wordt bij Solentra. Het attest doet echter geen uitspraak over de precieze aard van uw psychische moeilijkheden. Tijdens het gehoor gaf u aan dat u af en toe plots flauw valt. Behalve flauwvallen ervaart u geen andere klachten (CGVS, pg 14). Uit niets blijkt dat de moeilijkheden die u ervaart, waarvoor begrip kan opgebracht worden, uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. De foto's van uw zoon (stuk 20) en de steunbrief (stuk 21) betreffen jullie integratie in België en zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielaanvraag.”

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad.

Wat het psychiatrisch attest betreft, merkt de Raad op dat hierin wordt vermeld dat de vader van S., verzoeksters echtgenoot als gevangenisdirecteur zou zijn omgekomen bij een bomaanslag, wat flagrant tegenstrijdig is met de verklaringen dat deze laatste zou zijn ontvoerd of alleszins verdwenen in verdachte omstandigheden, omwille van zijn werk bij de inlichtingendiensten. Deze vaststelling bevestigt enkel de vaststelling dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Daarenboven merkt de Raad op dat de documenten die verzoekster voorlegt in de aanvullende nota betrekking hebben op de gezondheidszorgen die haar zoon S. in België heeft ontvangen, op zich geenszins aantonen dat er sprake is van een nood aan internationale bescherming.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofdte van verzoekster voorts geen concrete aanwijzingen dat zij louter omwille van het feit dat zij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is ook de door verzoekster aangehaalde algemene informatie niet voldoende om aannemelijk te maken dat zij zelf concrete problemen heeft, nu zij in gebreke blijft haar persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad toont niet aan dat verzoekster in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de Commissaris-generaal heeft verzoeksters voorgehouden vervolging, haar beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 2-5, 7) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door de Commissaris-generaal en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.

Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoekster en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zwarte) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders.

Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiiten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 5 juli 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Waar verzoekster het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Irak reizen en niet slaat op Iraakse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekster (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor de asielinstantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP